

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D. ve věci

žalobce: J.N.
zastoupen JUDr. Dagmar Soukenkovou, advokátkou
sídlem Masná 1850/4, 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava

proti
žalovanému: Generální ředitel Generálního finančního ředitelství
sídlem Lazarská 15/7, 117 22 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2023 č. j. 52030/23/7400-11196-051552
takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou doručenou soudu dne 12. 10. 2023 domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Generálního finančního ředitelství, ředitele Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 18. 5. 2023, č.j. 2531961/23/3200-00061-810276, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 26. 5. 2023, č.j. 2653323/23/3200-00061-810276, který rozhodl výrokem I. tak, že úraz, který se stal žalobci dne 9. 9. 2016 je služebním úrazem, jelikož naplňuje kritéria služebního úrazu stanovená v ustanovení § 271k odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“), ve spojení s § 124 odst. 1 a 2 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě (dále jen „zákon o státní službě“). Výrokem II. rozhodl, že žalobce má právo na úhradu částky 51 016 Kč, která byla vyčíslena dle závěrů znaleckého posudku č. 531/33/2021 ze dne 14. 12. 2021 vyhotoveného zpracovatelem MUDr. J. B., a to z titulu náhrady ztráty na výdělků, náhrady za bolest a náhrady účelně vynaložených nákladů uplatňovaných v souvislosti se služebním úrazem. Výrokem č. III. rozhodl, že v částce 557 399 Kč se nároky žalobce zamítají.
2. Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu jako nezákonné, přičemž zformuloval dvě žalobní námitky.
3. V první žalobní námitce uvedl, že dle jeho názoru byl nezákonný postup Komise pro odškodňování služebních, respektive pracovních úrazů a nemocí z povolání Generálního finančního ředitelství (dále jen „Komise“), která dne 7. 8. 2017 projednala první nárok žalobce na náhradu škody v souvislosti s pracovním úrazem ve výši 129 167 Kč, návrhu žalobce vyhověla v plné výši a částka byla žalobci vyplacena dne 12. 9. 2017; dále Komise dne 12. 6. 2020 a 15. 10. 2020 projednala druhý nárok žalobce na náhradu škody v souvislosti s pracovním úrazem ve výši 290 219 Kč, návrhu žalobce vyhověla v plné výši a částka byla žalobci vyplacena dne 11. 12. 2020. Až poté, v prosinci 2021 si Komise nechala vypracovat znalecký posudek MUDr. J. B. a na základě tohoto posudku Komise rozhodla dne 1. 2. 2022 o zrušení výše uvedených pravomocných rozhodnutí o přiznání náhrad. Tento postup považuje žalobce za nezákonný, neboť byl aplikován na jeho pracovní úraz ze dne 9. 9. 2016 se zpětnou účinností, což je dle mínění žalobce nepřípustné. Žalobce je přitom toho názoru, že posudek MUDr. B. může být v řízení použit pouze jako listinný důkaz, neboť byl pořízen před zahájením správního řízení a jako takový nemůže osamoceně vyvrátit závěry jednotlivých ošetřujících lékařů.
4. Druhou žalobní námitkou žalobce tvrdil, že procesní postup žalovaného při rozhodování o náhradách žalobce za pracovní neschopnost ve dnech od 13. 9. 2016 do 12. 5. 2017 a od 15. 9. 2017 do 22. 6. 2018 je právně vadný. Z důvodu porušení procesního postupu je vadné i napadené rozhodnutí, protože se opírá o nedostatečně zjištěný skutkový stav, ze kterého žalovaný vyvodil nesprávné právní závěry.
5. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, neboť má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, vznesené námitky nejsou důvodné a žalobce nebyl jeho postupem zkrácen na svých právech.

Zjištění z obsahu správních spisů

6. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobce coby zaměstnanec Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Územní pracoviště Ostrava III, dne 9. 9. 2016 v 7:47 při příchodu na pracoviště při chůzi po schodech ze třetího do čtvrtého nadzemního podlaží v budově svého služebního působiště zakopl špičkou pravé boty o hranu schodu. Ve snaze zabránit svému pádu se žalobce chytil pravou rukou zábradlí, a proto k úplnému pádu

nedošlo, nicméně žalobce ucítil okamžitou bolest, kterou popsal jako „vystřelení do zad“. Žalobce ohlásil služební úraz neprodleně zaměstnavateli, dne 16. 9. 2016 byl vyhotoven záznam o úrazu. V den služebního úrazu dopoledne žalobce vyhledal lékařské ošetření, po němž následovala další vyšetření a pracovní neschopnosti.

7. Žalobce uplatnil dne 21. 6. 2017 v souvislosti se služebním úrazem nárok na náhradu škody ve výši 129 167 Kč za období pracovní neschopnosti trvající od 13. 9. 2016 do 12. 5. 2017(dále také jen „1.nárok“). Nárok byl projednán Komisí pro odškodňování služebních, respektive pracovních úrazů a nemocí z povolání Generálního finančního ředitelství, zřízené a postupující v souladu se směrnicí č. 3/2017 generálního ředitele nazvané „Zajištění a organizace bezpečnosti a ochrany zdraví při výkonu služby, respektive práce“ ve znění platném v době projednání. Dle čl. 23 odst. 3 výše uvedené směrnice č. 3/2017 za žalovaného jako zaměstnavatele rozhodovala o odškodnění služebního úrazu, po projednání návrhu na náhradu škody před Komisí, ředitelka Sekce ekonomiky Generálního finančního ředitelství, Ing. Mgr. R. N. Komise projednala 1. nárok žalobce na svém jednání dne 7. 8. 2017, na základě rozhodnutí Ing. Mgr. N. ze dne 23. 8. 2017 byla žalobci přiznána požadovaná náhrada škody ve výši 129 167 Kč, která mu byla vyplacena spolu s platem za měsíc srpen 2017, a to ve výplatním termínu dne 12. 9. 2017 na bankovní účet žalobce.
8. Žalobce dále uplatnil dne 20. 11. 2019 v souvislosti se služebním úrazem nárok na náhradu škody ve výši 290 219 Kč za období pracovní neschopnosti trvající od 15. 9. 2017 do 22. 6. 2018 (dále také jen „2. nárok“). Nárok byl projednán Komisí na jednáních dne 12. 6. a 15. 10. 2020, na základě rozhodnutí Ing. Mgr. N. ze dne 5. 11. 2020 byla žalobci přiznána požadovaná náhrada škody ve výši 290 219 Kč, která mu byla vyplacena spolu s platem za měsíc listopad 2020, a to ve výplatním termínu dne 11. 12. 2020 na bankovní účet žalobce.
9. Žalobce následně uplatnil dne 25. 4. 2021 v souvislosti se služebním úrazem nárok na náhradu škody ve výši 31 180 Kč za období následné pracovní neschopnosti trvající od 17. 2. 2020 do 16. 8. 2020 (dále také jen „3. nárok“). Komise se na jednáních dne 14. 6. a 15. 7. 2021 seznámila s 3. nárokem žalobce bez rozhodnutí o nároku.
10. Žalobce poté uplatnil dne 27. 6. 2021 v souvislosti se služebním úrazem nárok na náhradu škody ve výši 25 367 Kč za období následné pracovní neschopnosti trvající od 16. 3. 2021 do 31. 3. 2021 a za období následné pracovní neschopnosti trvající od 1. 4. 2021 do 4. 7. 2021 (dále také jen „4. nárok“) a nárok na náhradu škody ve výši 132 482 Kč (dále také jen „5. nárok“). V případě 5. nároku se jednalo o ztrátu na výdělku ze služebního poměru, kdy ztráta na výdělku představuje rozdíl mezi průměrným výdělkem před služebním úrazem a výdělkem dosahovaným po služebním úrazu z důvodu povolené kratší služební doby za období od 25. 7. 2018 do 18. 9. 2018 a od 19. 12. 2018 do 15. 3. 2021. Komise se na jednání dne 15. 7. 2021 seznámila se 4. a 5. nárokem žalobce, bez rozhodnutí o nároku. Dle záznamu z jednání komise ze 14. 6. a 15. 7. 2021 Komise pojala pochybnosti ve věci služebního úrazu žalobce. Za účelem posouzení a zodpovězení odborných otázek Komise zadala zpracování znaleckého posudku. Dne 14. 12. 2021 vypracoval MUDr. J. B., znalec pro základní obor zdravotnictví, odvětví pracovní úrazy a nemoci z povolání a posudkové lékařství, znalecký posudek.
11. Komise se na jednání dne 24. 1. 2022 seznámila se znaleckým posudkem MUDr. J. B., z něž vyplynulo, že pracovní neschopnost žalobce v období od 15. 9. 2017 do 22. 6. 2018,

v období od 17. 2. 2020 do 16. 8. 2020, v období od 16. 3. 2021 do 4. 7. 2021, jakož ani zkrácení služební doby v období od 25. 7. 2018 do 18. 9. 2018 a od 19. 12. 2018 do 15. 3. 2021 nejsou v příčinné souvislosti s pracovním úrazem žalobce ze dne 9. 9. 2016. První pracovní neschopnost, tj. v období od 13. 9. 2016 do 12. 5. 2017 lze uznat maximálně v délce 10 týdnů, neboť šlo o lehký úraz, spočívající v podvrtnutí bederní páteře, čemuž odpovídá i bodové hodnocení bolestného ve výši 20 bodů, který nezanechal žádné posudkově významné následky, s průměrnou délkou pracovní neschopnosti 3-5 týdnů, když u potíží s páteří již před úrazem lze připustit délku dvojnásobnou.

12. Na základě výše uvedeného znaleckého posudku Komise navrhla zrušení obou dříve vydaných rozhodnutí, tj. rozhodnutí ze dne 23. 8. 2017, kterým byla žalobci přiznána požadovaná náhrada škody ve výši 129 167 Kč (1. nárok) a rozhodnutí ze dne 5. 11. 2020, kterým byla žalobci přiznána požadovaná náhrada škody ve výši 290 219 Kč (2. nárok). Zrušení obou uvedených rozhodnutí schválila Ing. Mgr. N. rozhodnutím ze dne 1. 2. 2022.
13. Poté měla Komise znovu projednat všech 5 nároků na náhradu škody uplatněných žalobcem. Na jednání Komise dne 23. 2. 2022 ale k projednání nároků žalobce nedošlo, jelikož na základě interního rozhodnutí Porady vedení Generálního finančního ředitelství ze dne 22. 2. 2022, učiněného ve vazbě na aktuální judikaturu, byl změněn procesní postup při projednávání nároků na náhradu škody z titulu odpovědnosti zaměstnavatele. Nově o náhradě škody rozhoduje služební orgán v souladu s ustanovením § 159 odst. 1 zákona o státní službě. Před zahájením řízení o náhradě škody je zásadně nárok státního zaměstnance projednán před Komisí, kdy výsledkem může být uzavření dohody o náhradě škody. V případě, že k uzavření dohody nedojde, postoupí Komise uplatněný nárok příslušnému služebnímu orgánu, který zahájí řízení o náhradě škody ve smyslu § 42 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“). Komise dospěla k závěru, že v dané věci není perspektivní navrhnout žalobci uzavření dohody o náhradě škody a uplatněné nároky žalobce postoupila k vyřízení služebnímu orgánu.
14. Dne 26. 5. 2022 bylo zahájeno správní řízení o nárocích na náhradu škody, a to o všech pěti nárocích vznesených žalobcem v souvislosti se služebním úrazem ze dne 9. 9. 2016. Ředitel Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj jako prvostupňový služební orgán dospěl k závěru, že ze všech pěti požadovaných nároků žalobce je v příčinné souvislosti se služebním úrazem pouze pracovní neschopnost žalobce nastoupená dne 13. 9. 2016, a to pouze v délce 10 týdnů, tedy do 22. 11. 2016. Pracovní neschopnosti a zkrácení pracovní doby po datu 22. 11. 2016 nesouvisí se služebním úrazem žalobce, ale s jeho obecným onemocněním. Prvostupňový služební orgán svým rozhodnutím ze dne 18. 5. 2023, č.j. 2531961/23/3200-00061-810276, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 26. 5. 2023, č.j. 2653323/23/3200-00061-810276, rozhodl tak, jak je uvedeno v bodě 1) tohoto rozsudku.
15. K odvolání žalobce proti citovanému rozhodnutí rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí služebnímu orgánu potvrdil. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vyjádřil k odvolací námitce žalobce, který vytýkal nezákonnost rozhodnutí prvostupňového služebnímu orgánu, kterou spatřoval ve skutečnosti, že „rozhodnutím Komise byla zrušena dřívější již pravomocná rozhodnutí Komise ze dne 23. 8. 2017 a ze dne 5. 11. 2020 o přiznání odškodnění za pracovní úraz, v důsledku čehož mu byly odňaty již pravomocně přiznané náhrady za pracovní neschopnosti ve dnech 13. 9. 2016 až 12. 5. 2017 a ve dnech 15. 9. 2017 až 22. 6. 2018“.

Žalovaný k této námitce uvedl, že Komise postupovala dle čl. 23 a násl. Směrnice č. 3/2017 v tehdy platném znění, tj. posoudila nároky požadované žalobcem a formulovala doporučující stanovisko pro ředitelku Sekce ekonomiky Generálního finančního ředitelství, která o nich na základě stanoviska Komise rozhodovala. O prvním a druhém nároku žalobce takto ředitelka Sekce ekonomiky Generálního finančního ředitelství Ing. Mgr. N. rozhodla. Proces projednávání nároků dle Směrnice č. 3/2017 však neměl charakter správního řízení a rozhodnutí o nároku nebylo rozhodnutím ve smyslu § 67 s. ř., nemohlo proto ani nabýt právní moci.

Posouzení věci krajským soudem

16. Předně krajský soud připomíná, že v této věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 7. 3. 2024, kterým napadené rozhodnutí zrušil při závěru o vadě řízení spočívající v existenci překážky věci rozhodnuté.
17. Tento rozsudek byl však zrušen ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2024, č. j. 8 Ads 111/2024-43. V něm NSS učinil následující závěry: „...v nyní projednávané věci byl k rozhodnutí o nárocích žalobce na náhradu újmy vzniklé při výkonu služby věcně příslušný výhradně služební orgán. Z průběhu řízení je přitom zřejmé, že mezi účastníky nevznikl spor o tom, že ředitelka sekce ekonomiky ve vztahu k žalobci služebním orgánem nebyla a není.

Soud proto přisvědčuje závěru stěžovatelky, že ředitelka sekce ekonomiky [coby představená z nadřízeného služebního úřadu podle § 9 odst. 3 písm. b) a § 4 odst. 4 zákona o státní službě ve spojení s § 1 odst. 6 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky] nebyla oprávněna o nárocích žalobce rozhodovat. Z dikce zákona je totiž zřejmé, že není ve vztahu k žalobci služebním orgánem. Stěžovatelka ostatně již v napadeném rozhodnutí uvedla, že dotčená rozhodnutí proto neměla náležitosti rozhodnutí podle § 67 správního řádu, případně i kdyby je měla, jednalo by se o rozhodnutí nicotná.

Příslušným služebním orgánem k vydání rozhodnutí byl proto vedoucí služebního úřadu žalobce podle § 162 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě a § 9 odst. 1 zákona o Finanční správě České republiky, tedy ředitel FÚ. Pokud tedy krajský soud dospěl k závěru, že ředitelka sekce ekonomiky byla příslušná k rozhodnutí o nárocích žalobce, v důsledku čehož byla jí vydaná rozhodnutí pravomocná a založila překážku věci rozhodnuté, zatížil svůj rozsudek vadou, která má za následek jeho nezákonnost.

V souvislosti s tím se Nejvyšší správní soud dále vyjádří i k povaze rozhodnutí ředitelky sekce ekonomiky ze dne 23. 8. 2017, 5. 11. 2020 a 1. 2. 2022. Byť nejsou v této věci předmětem přezkumu, jejich existence by zakládala překážku věci rozhodnuté. Stěžovatelka namítá, že dotčená rozhodnutí nesplňovala podmínku pro to, aby mohla být rozhodnutím v materiálním smyslu. Nejvyšší správní soud ale dospěl k závěru, že se jednalo o rozhodnutí nicotná.

Podle § 77 odst. 1 správního řádu je nicotné **rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný**; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotný je tedy správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí nelze ani považovat.

Uvedené je použitelné právě ve vztahu k rozhodnutí ředitelky sekce ekonomiky, která k jejich vydání byla absolutně věcně nepříslušná. Soud přitom zvažoval i to, zda nejde o funkční nepříslušnost, která by nezakládala nicotnost rozhodnutí, nýbrž pouze jeho nezákonnost (rozsudek NSS ze dne 8. 6. 2016, čj. 1 As 38/2016-41, bod 48, a tam citovaná odborná literatura). Funkčně příslušným orgánem se rozumí orgán určité úrovně v soustavě státní správy, kterému zákon svěřuje řešení věci v daném stupni řízení. Jinými slovy, o funkčně nepříslušný orgán by šlo například tehdy, pokud by o žádosti účastníka v prvním stupni rozhodl orgán příslušný k rozhodnutí o odvolání. O takovou situaci však v daném případě nejde. Z dikce § 10 odst. 1 zákona o státní službě je zřejmé, že ředitelka sekce ekonomiky není ve vztahu k žalobci služebním orgánem v žádném stupni.

S ohledem na uvedené se již Nejvyšší správní soud nezabýval kasačními námitkami, zda měl krajský soud hodnotit postup žalované, spočívající ve zrušení rozhodnutí ředitelky sekce ekonomiky o prvním a druhém nároku rozhodnutím ze dne 1. 2. 2022, jako obnovu řízení v materiálním smyslu. Dospěl totiž k závěru o nicotnosti uvedených rozhodnutí v důsledku absolutní věcné nepříslušnosti rozhodujícího orgánu. S ohledem na to nemohla tato rozhodnutí založit překážku věci rozhodnuté.“

18. Krajský soud poté po vrácení věci k dalšímu řízení přezkoumal, vázán závěry kasačního rozsudku podle § 110 odst. 4 s. ř. s., v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl u ústního jednání dne 2. 10. 2024.
19. Na úvod musí krajský soud připomenout, že již v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78 NSS vysvětlil, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“ Krajský soud proto přezkoumal napadené rozhodnutí právě jen optikou žalobcem vznesených žalobních bodů, a to v míře odpovídající jejich precizaci.
20. Pokud se týče námitky stran tvrzené nezákonnosti rozhodnutí Komise ze dne 1. 2. 2022 o zrušení pravomocných rozhodnutí o přiznání náhrad ze dne 7. 8. 2017 a 5. 11. 2020, je třeba vycházet ze závazného právního názoru kasačního soudu, že uvedená rozhodnutí byla nicotná; námitka tak nemůže být důvodná. V té souvislosti je třeba jako nedůvodnou považovat také námitku, že následný procesní postup, kdy bylo zahájeno řízení o nárocích žalobce na náhradu škody a nárok žalobce byl projednán se zpětnou účinností. O nárocích žalobce totiž do té doby nebylo procesně rozhodnuto rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu.
21. Naopak, jestliže dne 26. 5. 2022 oznámil příslušný služební orgán zahájení řízení o žalobcem vznesených nárocích na náhradu škody, byl tento postup zcela správný, a to vzhledem k zákonné úpravě a související judikatuře, když řízení o nároku žalobce na náhradu škody je řízením ve věcech služebního poměru podle § 10 odst. 2 zákona o státní službě a řízení je tudíž nutno vést podle § 159 a násl. zákona o státní službě.

22. Jakkoli se žalobci může jevit nelogické, že Komise, která fakticky byla orgánem pověřeným k rozhodování o nárocích na náhradu škody uplatněné žalobcem, rozhodla o oprávněnosti nároků žalobce v roce 2017 a 2020, ačkoliv z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že Komise již při projednávání prvního a druhého nároku měla k dispozici podklady, které jsou s to založit pochybnosti o příčinné souvislosti mezi pracovní neschopností žalobce a služebním úrazem, nepředstavuje uvedený postup jakoukoli vadu řízení o nároku žalobce. Skutečnost, že žalobci bylo (byť nepříslušným orgánem) vyhověno ve vztahu k prvním dvěma uplatněným nárokům, ještě neznamena, že by bylo v souladu se zákonem rozhodnuto o tom, že žalobci nárok na náhradu škody vznikl. O tom totiž musel služební orgán rozhodnout v předepsaném řízení; to sice učinil až v řízení vedeném dle oznámení o jeho zahájení ze dne 26. 5. 2022, tedy s odstupem několika let od vznesení nároku žalobcem, avšak jednak žalobce uvedenou časovou souvislost v žalobě nenamítal a jednak nelze ani nalézt dotčení žalobce na jeho právech, pokud bylo o jeho nárocích vedeno řízení v souladu se zákonem.
23. Podstatnou se tak z hlediska žalobních bodů jeví pouze námitka, že znalecký posudek znalce MUDr. J. B. mohl být v předmětném řízení použit pouze jako listinný důkaz, neboť byl pořízen ještě před zahájením správního řízení a že jako takový nemůže osamoceně vyvrátit závěry jednotlivých lékařů.
24. K tomu je třeba uvést, že žalovaný s namítaným znaleckým posudkem zacházel jako s listinným důkazem, nikoli znaleckým posudkem. V této části tedy námitka žalobce důvodná být nemůže. Krajský soud neshledal námitku důvodnou ani v její druhé části; znalecký posudek MUDr. B. totiž svým obsahem *nevyvracel* závěry jednotlivých lékařů. Z obsahu posudku, jak je součástí správního spisu, totiž vyplývá, že MUDr. B. jednotlivé lékařské zprávy a závěry v nich obsažené pouze posuzoval a hodnotil; v žádném případě nevyvracel samotné závěry. Výsledkem hodnocení závěrů lékařů však byl odlišný závěr než ten, který učinila Komise, což mělo přímý vliv také na žalobcem vznesené 3. – 5. nároky. Žalobce přitom v žalobě proti konkrétním hodnocením provedeným MUDr. B. v posudku nijak nebrojil a soudu tak nebyl ani otevřen prostor se k uvedeným hodnocením jakkoli vyjadřovat.
25. Závěrem s ohledem na uvedené není důvodná ani námitka, že správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, když ani v této části žalobce svou námitku nijak blíže nespecifikoval a není tak zřejmé, v čem má nedostatečnost skutkových zjištění správních orgánů vlastně spočívat.

Závěr a náklady řízení

26. Jelikož krajský soud neshledal žalobní námítky důvodné, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je přípustná** kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Nepřípustná je taková kasační stížnost, na níž dopadají výluky z přípustnosti stanovené v § 104 s. ř. s.

Ostrava 2. října 2024

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu